

польській, німецькій і т. д., любить повноту — через те, задля цієї повноти, любить нерав додавати деякі звуки, тоді як иньчі мови волять їх відкидати (§§ 56, 66); вона любить і голосистість (§§ 30—34), тоді як иньчі мови її уникають.

І в цими прикметами треба лічити ся, бо вони мову характеризують, відріжняють її від других.

IV. ГОЛОСОВІ ШЕЛЕСТІВКИ.

На кінці
слова

30. У иньчих мовах голосові шелестівки (гл. табл. шелест. стор. 35) на кінці слів мовкнуть, переходять у безголосі. В українській мові кожне б, д, дь, г, з, зь, ж, дз, дж — лишається на кінці слова (у вивуку) голосовими і в мові й, розуміється, на письмі. Тому то ми говоримо й пишемо:

хлїб (а не як Москалі або Поляки кажуть — хлєн),
дїд (не — дїт), *мідь* (не — мїть), *дзиг* (не — дзик),
віз (не — віс), *мазь* (не — мась), *лудз* (не — гуц),
ніж (не — ніш), *їдж* (не — їш, пор. моск.: еш).

перед безго-
лосими

31. І не тільки на кінці слова, але й перед безголосими шелестівками всі ці голосові шелестівки і в мові й на письмі задержують свою голосовість. .

Кажемо й пишемо:

парубка (не як Москалі сказали б: парупка),
редька (не — ретька), *розвідка* (не — розвітка),
берізка (не — беріска), *ніжка* (не — нішка)¹⁾ . . .

От і через те слівця: без, від (од), під, над, об, перед (пред), чи вони самостійні слова (приіменики, §§ 283, 288, 289), чи зросли ся в другими словами в одне (приростки, §§ 95, 295), і далі приросток роз- (§ 110) ніколи ні в вимові, ні

¹⁾ Як би в деяких околицях, під польським (в Галичині, — тільки ж не Гуцули й не Покутяни, ці вимовляють як слід — на Поліссі, на західній Волні, в Холмщині), або під московським впливом (в північній Чернігівщині) діти в школі робили тут помилки на письмі (ї балакаючи), то зараз треба їм підшукати відповідне слово, де б голосова шелестівка стикала ся в голосівкою, н. пр.:
парубка, бо: *парубок*, *жердка*, бо: *жердок* і т. д.